

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4013/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužitelja Mateja Modrovčića iz Zagreba, Oboj 9c, OIB: 30226108546, zastupanog po punomoćnici Nensi Šarić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 22. travnja 2026. godine, u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Nensi Šarić, odvjetnice iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Patricije Brkić, odvjetničke vježbenice kod odvjetnika Hrvoja Matića iz Zagreba, dana 26. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Mateju Modrovčiću iz Zagreba, Oboj 9C, OIB: 30226108546, po osnovi preplaćenih anuiteta zbog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli, iznos od 7.996,82 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 162,90 eur od 31.08.2021. godine do isplate,
- na iznos od 156,52 eur od 30.09.2021. godine do isplate,
- na iznos od 173,34 eur od 31.10.2021. godine do isplate,
- na iznos od 176,55 eur od 30.11.2021. godine do isplate,
- na iznos od 186,30 eur od 31.12.2021. godine do isplate,
- na iznos od 187,11 eur od 31.01.2022. godine do isplate,
- na iznos od 170,84 eur od 28.02.2022. godine do isplate,
- na iznos od 193,68 eur od 31.03.2022. godine do isplate,
- na iznos od 189,83 eur od 30.04.2022. godine do isplate,
- na iznos od 192,68 eur od 31.05.2022. godine do isplate,
- na iznos od 198,98 eur od 30.06.2022. godine do isplate,
- na iznos od 221,90 eur od 31.07.2022. godine do isplate,
- na iznos od 220,68 eur od 31.08.2022. godine do isplate,
- na iznos od 228,67 eur od 30.09.2022. godine do isplate,
- na iznos od 212,96 eur od 31.10.2022. godine do isplate,

- na iznos od 210,30 eur od 30.11.2022. godine do isplate,
- na iznos od 216,31 eur od 31.12.2022. godine do isplate,
- na iznos od 205,09 eur od 31.01.2023. godine do isplate,
- na iznos od 191,13 eur od 28.02.2023. godine do isplate,
- na iznos od 209,68 eur od 31.03.2023. godine do isplate,
- na iznos od 209,78 eur od 30.04.2023. godine do isplate,
- na iznos od 225,54 eur od 31.05.2023. godine do isplate,
- na iznos od 212,94 eur od 30.06.2023. godine do isplate,
- na iznos od 233,78 eur od 31.07.2023. godine do isplate,
- na iznos od 232,92 eur od 31.08.2023. godine do isplate,
- na iznos od 219,48 eur od 30.09.2023. godine do isplate,
- na iznos od 233,16 eur od 31.10.2023. godine do isplate,
- na iznos od 221,87 eur od 30.11.2023. godine do isplate,
- na iznos od 252,41 eur od 31.12.2023. godine do isplate,
- na iznos od 245,62 eur od 31.01.2024. godine do isplate,
- na iznos od 220,65 eur od 29.02.2024. godine do isplate,
- na iznos od 221,04 eur od 31.03.2024. godine do isplate,
- na iznos od 213,33 eur od 30.04.2024. godine do isplate,
- na iznos od 218,58 eur od 31.05.2024. godine do isplate,
- na iznos od 221,52 eur od 30.06.2024. godine do isplate,
- na iznos od 231,45 eur od 31.07.2024. godine do isplate,
- na iznos od 242,38 eur od 31.08.2024. godine do isplate,
- na iznos od 234,92 eur od 30.09.2024. godine do isplate, sve po stopi koja se do 31. srpnja 2015. određuje prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Mateju Modrovčiću iz Zagreba, Oboj 9C, OIB: 30226108546, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.350,00 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 26. svibnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Odbija zahtjev tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj u tužbi od 11.06.2025. godine navodi da je tužitelj kao korisnik kredita, sklopio s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditorom dana 25.11.2005. godine Ugovor o kreditu broj 016-2524/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran dana 06.12.2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek, Zagreb, Trg Hrvatskih velikana 4, pod poslovnim brojem OU-2851/2005 na rok otplate od 30 godina. Navodi da kredit nije konvertirao i da ga još redovito otplaćuje, a dospijeće kredita je 2035. godine. Navodi da je tužitelj protiv tuženika vodio kod naslovnog suda parnični postupak P-9911/2021-33 radi utvrđenja ništetnosti primjene valutne klauzule CHF u predmetnom ugovoru o kreditu i radi isplate za period 31.10.2008. do 31.07.2021. godine. Postupak je pravomoćno okončan u korist tužitelja. U navedenom postupku je tužitelj saslušan kao stranka u postupku, te tužitelj smatra da nije potrebno izvoditi dokaz njegovim saslušanjem u ovom postupku budući je već pravomoćno utvrđena ništetnost valutne klauzule CHF u kreditu tužitelja broj 016-2524/2005 i utvrđeno je svojstvo potrošača kod tužitelja u odnosu na stambeni kredit 016-2524/2005. Naime, tužitelj ističe da Presuda P-9911/2021 Općinskog građanskog suda u Zagrebu u toč. I glasi: "I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe sadržane u čl.2., čl. 3., čl.4., Ugovora o kreditu broj 016-2524/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog 25. 11. 2005. godine između tužitelja Mateja Modrovčić iz Zagreba, Oboj 9C, OIB: 30226108546 i Hypo Alpe-Adria Bank d.d. kao pravnog prednika tuženika Addiko Bank d.d.,Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, solemniziran dana 06. 12. 2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek, Zagreb, Trg Hrvatskih velikana 4, pod poslovnim brojem OU-2851/2005,u dijelu u kojem je određeno da se otplata kredita (glavnica kredita) i otplata anuiteta veže za valutu švicarskog franka (CHF),“ dok je u točki II. navedene presude naložena tuženiku isplata tužitelju svih preplata učinjenih tuženiku za period od 31.10.2008. do 31.07.2021. godine. Navedena presuda je postala pravomoćna. S obzirom da je predmetni kredit u otplati, tuženik je nastavio stjecati bez pravne osnove daljnje preplate tužitelja koje su vršene tuženiku nakon 31.07.2021. godine, pa ovom tužbom tužitelj traži isplatu preplaćenog za period 31.08.2021. do 30.09.2024. godine, kao stečenog bez pravne osnove na strani tuženika uvećano za zakonsku zateznu kamatu kako je dalje specificirano u tužbenom zahtjevu. Nadalje, tužitelj navodi da je trgovačko društvo Hypo – Alpe-Adria Bank d.d. izmijenilo tvrtku u Addiko Bank d.d. što je upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu, rješenjem broj Tt-16/22619-2 od dana 11.07.2016. godine. Navodi da je člankom 2. Ugovora o kreditu tuženik odobrio tužitelju kao korisniku kredita stambeni kredit za kupovinu stana u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 201.600,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan puštanja kredita. Člankom 3. stavak 2. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se kamate obračunavaju i plaćaju mjesečno, od dana stavljanja kredita u otplatu, kamate dospijevaju na naplatu svakog zadnjeg dana u mjesecu i podmiruju se u kunama obračunatim po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Člankom 4. Ugovora o kreditu ugovoren je rok otplate kredita od 30 godina. Člankom 4. je nadalje ugovoreno da se glavnica kredita u cijelosti vraća na dan isteka roka otplate i podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. U

ovom dijelu tužbe tužitelj se poziva na primjenu na ovaj postupak presude donijete u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača koji je kao tužitelj Udruge Franak. Tužitelj navodi da je dana 07.04.2013. godine Trgovački sud u Zagrebu donio presudu P-1401/2012 u sporu tužitelja Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv 8 tuženih banaka, između ostalih i ovdje tuženika, koja presuda je djelomično potvrđena presudom PŽ-7129/13 Visokog trgovačko suda u RH dana 13.06.2014. godine, a kojim presudama je u bitnom utvrđeno kako je tuženik u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da tuženik, kao trgovac prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana, a sve na štetu potrošača, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to čl. 81., 82., 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96., 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navodi da je između ostalog, u izreci koja je postala pravomoćna u odnosu na petotuženicu (tuženica u ovom postupku), utvrđeno: "5. Utvrđuje se daje petotužena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. razdoblju od 01.06.2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora petotužena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time petotužena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 1.06.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom petotužene Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora petotužena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku petotužene Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj

na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time petotružena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine od 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima". Povodom istaknutih revizija tužitelja i tuženika, Vrhovni sud RH je u presudi Revt-249/14 od 09.04.2015. godine odbio revizije tuženih i potvrdio presudu nižestupanijskih Trgovačkih sudova. Protiv te odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Trgovačkog suda u Zagrebu, tužitelj u tom predmetu (Udruga Franak) je podnio ustavne tužbe Ustavnom sudu RH, koji je odlukom broj U-III-2521/215, U-III-2536/215, U-III-2547/215, U-III-2565/215, U-III-2603/215, U-III-2604/215, U-III-2605/215, OD 13. 12. 2016. godine djelomično usvojio ustavnu tužbu tužitelja, te ukinuo odluku Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14 od 09. 04. 2015. godine. Potom je Vrhovni sud RH rješenjem broj Revt-575/16 od 03.10.2017. tužiteljevu reviziju prihvatio, ukinuo presudu VTS RH Pž-7129/13 od 13. 06. 2014., te predmet vratio tom sudu na ponovno suđenje. U odnosu na valutnu klauzulu, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 je odbijena revizija tuženice protiv drugostupanijske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017-1 od 14. lipnja 2018., u dijelu (toč1.,2.,3.,4.,5.,6. i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03) u razdoblju od 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.). Stoga razloga je i postupanje tuženika po pitanju valutne klauzule unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, obzirom da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike. Također, iz navedenih odluka proizlazi utvrđenje prema kojemu je iznos ugovorene kamate potrošaču bio nerazumljiv i iz razloga jer je vezan za tečaj švicarskog franka i za odluku banke. Tužitelj ne spori činjenicu da je ugovaranje „valutne klauzule“ dopušteno u skladu s čl. 22. ZOO-a, ali to ne znači da je ugovornu odredbu dopušteno ugovoriti ukoliko bi ugovaranje iste bilo u suprotnosti s drugim kurentnim propisima – Zakona o zaštiti potrošača, kao lex specialis te temeljnim načelima ZOO-a. Nadalje, tužitelj navodi da gore navedene presude donesene u postupku radi kolektivne zaštite potrošača, temeljem čl. 118. A. Zakona o zaštiti potrošača obvezuju ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene. Također, odredbom članka 502. C ZPP-a propisano je da je sud prilikom odlučivanja u pojedinačnim slučajevima vezan pravnim utvrđenjima presuda koje su donesene

povodom kolektivnih tužbi, pa je tako i sud koji će odlučivati u ovom postupku vezan pravomoćnim utvrđenjem suda da je navedena ugovorna odredba ništetna. Nadalje, tužitelj navodi da je tijekom sklapanja ugovora o kreditu tuženik nudio kredit u valuti CHF koji je predstavljen tužitelju kao "sigurna valuta", te on nije bio upozoren na rizike koji postoje u odnosu na njega kao potrošača, to jest nije mu spomenuta vjerojatnost skorašnjeg očekivanog rasta valute i činjenica da se radi o odredbi koja daje sigurnost tuženiku kao banci. Budući da navedene odredbe nisu bile razumljive te se o njima nije pojedinačno pregovaralo, iste su, kako navodi tužitelj, nepoštene te posljedično tome, ništetne. U konkretnom predmetu, po mišljenju tužitelja, radi se o znatnoj neravnoteži po pitanju prava i obveza između stranka i to na štetu tužitelja (potrošača) jer su predmet ugovora i novčana obveza bitni sastojci ugovora o kojima mora postojati jasan konsenzus između stranaka. Navedeno postupanje je, kako navodi tužitelj, u suprotnosti s odredbom članka 247. ZOO-a koji propisuje da je ugovor sklopljen kada su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Tužitelj ističe da je doveden u vrlo nepovoljan položaj zbog aprecijacije CHF u odnosu na prije HRK, sada EUR na što kao mogućnost prilikom ugovaranja obveze iz ugovora o kreditu nije bio upozoren od strane tuženika, niti mu je obrazložena valutna klauzula i rizici povezani s ugovaranjem kredita u valuti CHF. Kao prosječnog potrošača, nikad nije bio upozoren da bi tu nižu početnu stopu nužno pratio rizik koji postoji kod ugovaranja obveze u valuti CHF u odnosu na ugovaranje u valuti EUR ili HRK. Na upit koji bankarski proizvod je za njega najpovoljniji, nije mu dan odgovor, kao i brojnim drugim dužnicima. Tužitelj nadalje navodi da prilikom zaključenja ugovora kao prosječni potrošač nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, dok je tuženiku, kao specijaliziranoj novčarskoj ustanovi, to bili poznato ili moglo biti poznato, iz čega proizlazi da tuženik prilikom sklapanja ugovora nije postupao u dobroj vjeri. Nadalje, tužitelj navodi da utvrđenjem ništetnosti odredaba ugovora o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, dolazi do anuliranja mjesečnih anuiteta po osnovi povećanja tečaja, što znači da se prilikom izračuna mjesečnog anuiteta ima primijeniti početno ugovoreni tečaj, dok svaki mjesečni anuitet koji je premašio navedeni iznos, predstavlja razliku koju je tužitelj preplatio, odnosno tuženik stekao bez osnove. Stoga je, po mišljenju tužitelja, tuženi navedeno dužan i vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana uplate svakog mjesečnog anuiteta do isplate, obzirom da je nepošten stjecatelj. Slijedom svega naprijed navedenog tužitelj tužbom potražuje isplatu iznosa od od 7.996,82 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate, a kako je to i dosuđeno tužitelju pod točkom I. izreke presude.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, njegovoj osnovi i visini. Tuženik prvenstveno ističe kako ne spori da je dana 25. studenog 2005. godine s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 016-2524/2005. Međutim, tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača te se protivi prijedlogu tužitelja da se ne provede dokaz saslušanjem tužitelja u ovom postupku. Naime, navodi da se ugovorom o kreditu tužitelj obvezao svaki mjesec uplaćivati iznos od 212.52 CHF (u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF HNB-a važećem na dan uplate), a koja sredstva će biti korištena za kupovinu udjela u otvorenom investicijskom fondu „HI – balanced fond“, i to tijekom cijelog razdoblja otplate kredita. Slijedom navedenog, navedeni špekulativni element ugovora o kreditu predstavlja okolnost iz koje proizlazi da tužitelj nije sklopio ugovor o kreditu isključivo radi zadovoljenja privatnih, potrošačkih potreba već i radi ostvarenja

potencijalne dobiti od ulaganja. Slijedom navedenog, jasno je kako se tužitelja ne može smatrati potrošačem te je neosnovano pozivanje tužitelja na Zakon o zaštiti potrošača kao i na presude donesene u kolektivnom sporu. U svakom slučaju, tuženik ističe kako se tužitelj ne može smatrati prosječnim potrošačem kojem je zaista u presudama iz kolektivnog spora priznata određena pravna zaštita na općenitoj razini. Naime, iz kreditne dokumentacije proizlazi da je tužitelj bio zaposlenik tuženika te uz to diplomirani ekonomist. Upravo iz navedenog, kako navodi tuženik, jasno je kako je tužitelj bio u mogućnosti pregovarati o sadržaju ugovora o kreditu, zatražiti sva dodatna pojašnjenja te razjasniti s tuženikom sve nedoumice koje je eventualno imao u pogledu sklapanja ugovora o kreditu. Nadalje, kako navodi tuženik, sudska praksa je zauzela stav kako već okolnost da je tužitelj po struci diplomirani ekonomist predstavlja razlog zašto ga se ne može smatrati prosječnim potrošačem. Slijedom navedenog, po mišljenju tuženika, tužitelj neosnovano tvrdi kako je on neuka i nestručna osoba u financijskom poslovanju te da je slijedom toga doveden u neravnopravni položaj u kojemu nije mogao utjecati na sadržaj ugovora o kreditu. Također, tuženik naglašava kako sporne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, ne mogu predstavljati odredbe ugovorene suprotno načelu savjesnosti i poštenja te odredbe kojima bi se prouzrokovala značajna neravnoteža u ugovornom odnosu na štetu tužitelja. Nadalje, tuženik navodi da je tužitelj za cijelo vrijeme otplate kredita vraćao samo kamatu te u ovom postupku potražuje preplatu kao da valutna klauzula nije niti ugovorena, odnosno kao da je za cijelo vrijeme otplate dužnih iznosa kamata, tečaj CHF bio jednak početnom. S druge strane, tužitelj je upravo zbog porasta tečaja CHF uplaćivao veći iznos na ime sredstava koja su korištena za kupovinu udjela u otvorenom investicijskom fondu te na taj način ostvario veće prinose nego što bi ostvario da je tečaj CHF ostao na razini početnog. Stoga, kako navodi tuženik, nije jasno u čemu bi se sastojalo nepošteno postupanje tuženika kada je valutna klauzula u CHF s jedne strane značila za tužitelja nešto veću mjesečnu obvezu na ime plaćanja redovne kamate, a s druge strane omogućila tužitelju stjecanje većeg broja udjela u otvorenom investicijskom fondu. Nadalje, tuženik navodi da je Zakonom o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05) dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten. Tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Kako bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03) i to da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, tužitelj navodi da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu, ovisno jedino o svojoj slobodnoj volji, mogao izabrati između više opcija ugovora o kreditu i to ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima, CHF ili ugovor o kreditu u hrvatskim kunama. Tužitelj je, samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Odabir između više predloženih ugovora, kako navodi tuženik, predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama budući da klijent banke može samostalno i neovisno odabrati one ugovorne odredbe za koje smatra da mu najviše odgovaraju. Životno je

nelogično i u praksi neprovedivo da svaki klijent s djelatnikom banke osobno pregovara i raspravlja o svakoj pojedinačnoj klauzuli ugovora. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe u tužbi da bi tuženik postupio nepošteno i nesavjesno ugovaranjem CHF valute obveze, a što bi dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Predmetnim ugovorom je ugovoren rok otplate predmetnog kredita od 30 godina. Stoga je, kako navodi tuženik, jasno da je u trenutku sklapanja ovog ugovora bilo neizvjesno kretanje kako kune, tako i CHF. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF. Stoga je nesporno da tuženik nije mogao predmetnu valutnu klauzulu koristiti radi stjecanja dobiti jer ni on sam nije znao kakve će okolnosti nastupiti u idućih 30 godina, a valutnu je klauzulu ponudio tužitelju upravo kao zaštitnu vrijednosnu klauzulu za budući slučaj potrebe očuvanja kupovne moći kune. Tuženik nadalje navodi da je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Nadalje, tuženik navodi da je kod kredita s valutnom klauzulom proveo edukaciju djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju tih proizvoda klijentima. Upravo je zbog navedenog vidljivo da je tuženik vodio računa o klijentima i načinu prezentacije uvjeta kredita klijentima, pa u tu svrhu dostavlja izjavu djelatnice tuženika koja je provodila navedene edukacije. Nadalje, tuženik osporava da bi ugovor o kreditu bio protivan Ustavu, prisilnim propisima i moralu društva. Navedeno iz razloga jer je isti sklopljen u skladu sa Zakonom o obveznim odnosima i to člankom 1021. koji kao *lex specialis*, regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita. Navedenim člankom određeno je da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom. Tuženik u cijelosti osporava i visinu tužbenog zahtjeva. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do isplate. Naime, tuženik navodi da se sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora. Nadalje, tuženik smatra da bi prihvaćanjem tužbenog zahtjeva tužitelja, sud one potrošače koji su sklopili ugovor o kreditu sa CHF valutnom klauzulom, neosnovano stavio u povoljniji položaj u odnosu na potrošače koji su sklopili ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u EUR ili bez valutne klauzule. Pored toga, pravo tužitelja na pozivanje na presudu u kolektivnom sporu ne znači da tužitelj nije dužan dokazati sve činjenice na kojima temelji svoj zahtjev. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku. Isto tako, tuženik na pripremnom ročištu ističe i prigovor zastare.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presudu ovog suda poslovni broj P-9911/2021 od 24. svibnja 2024. godine (list 10-20 spisa), u presudu Županijskog

suda u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Požegi poslovni broj GŽ-648/2024 (list 21-27 spisa), u rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revd-275/2025 od 29. siječnja 2025. godine (list 28-33 spisa), u pregled prometa za klijenta (list 36-37, 45-54 spisa), u specifikacija uplata (list 38-44 spisa), u predmetni ugovor o kreditu (list 55-61 spisa), izvadak iz zemljišne knjige (list 62-63 spisa), u izvadak iz sudskog registra (list 68-69 spisa), u otplatni plan (list 71-82, 85-88 spisa), u obavijest o promjeni kamatne stope (list 83, 89 spisa), u otplatni plan za kredit (list 91-96 spisa), u specifikaciju isplate kredita (list 97 spisa), u zapisnik (list 119-129 spisa), u izvod iz zapisnika (list 131 spisa), u izjavu svjedoka Ive Krhlanko Cvetko (list 140-144 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću, Darfin d.o.o. (list 179-184 spisa), te je saslušan tužitelj kao stranka (list 206-207 spisa).

4. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01., 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP). Naime, stranke na zadnjem ročištu nisu imale nikakvih drugih dokaznih prijedloga, te su predložile zaključenje glavne rasprave.

5. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno čl. 8. ZPP-a, ovaj sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Presudom ovog suda posl. br. P-9911/2021 suđeno je u toč. I: "I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe sadržane u čl.2., čl. 3., čl.4., Ugovora o kreditu broj 016-2524/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog 25. 11. 2005. godine između tužitelja Mateja Modrovčić iz Zagreba, Oboj 9C, OIB: 30226108546 i Hypo Alpe-Adria Bank d.d. kao pravnog prednika tuženika Addiko Bank d.d.,Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, solemniziran dana 06. 12. 2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek, Zagreb, Trg Hrvatskih velikana 4, pod poslovnim brojem OU-2851/2005,u dijelu u kojem je određeno da se otplata kredita (glavnica kredita) i otplata anuiteta veže za valutu švicarskog franka (CHF)," dok je u točki II. navedene presude naloženo tuženiku isplatiti ovdje tužitelju sve preplate učinjene tuženiku za period od 31.10.2008. do 31.07.2021. godine, te mu isplatiti i parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

7. Povodom žalbe tuženika na navedenu presudu, Županijski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Požegi je presudom posl. br. GŽ-648/2024-3 od 19. rujna 2024. godine odbio žalbu ovdje tuženika kao neosnovanu te potvrdio navedenu prvostupanjsku presudu posl. br. P-9911/2021-33

8. Naime, predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za isplatom preplaćenih anuiteta kredita zbog ništetnih odredbi o valuti u CHF, a temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu broj 016-2524/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran dana 6.12.2005. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i prednika tuženika kao kreditora.

9. U ovoj pravnoj stvari i nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita, sklopio s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditorom dana 25.11.2005. godine Ugovor o kreditu broj 016-2524/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane

tražbine, solemniziran dana 06.12.2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek, Zagreb, pod poslovnim brojem OU-2851/2005 na rok otplate od 30 godina, da tužitelj kredit nije konvertirao i da ga još redovito otplaćuje, a dospijeće kredita je 2035. godine, da je tužitelj protiv tuženika vodio kod ovog suda parnični postupak pod poslovnim brojem P-9911/2021-33 radi utvrđenja ništetnosti primjene valutne klauzule CHF u predmetnom ugovoru o kreditu i radi isplate za period 31.10.2008. do 31.07.2021. godine, da je navedeni postupak pravomoćno okončan u korist tužitelja, da je predmetni kredit i nadalje u otplati i da je tuženik nastavio stjecati bez pravne osnove daljnje preplate tužitelja koje su vršene tuženiku nakon 31.07.2021. godine, pa ovom tužbom tužitelj traži isplatu preplaćenog za razdoblje od 31.08.2021. do 30.09.2024. godine, kao stečenog bez pravne osnove na strani tuženika. Sve gore navedeno proizlazi i iz predmetnog ugovora o kreditu i navedene pravomoćne presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9911/2021 od 24. svibnja 2024. godine (list 10-20 spisa).

10. Sporno je pitanje osnovanosti prigovora zastare, pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, te s tim u vezi i osnovanost, visina i tijek kamata tužbenog zahtjeva.

11. Prvenstveno valja reći da je presudama Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. godine pravomoćno utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništava. Dakle iz navedenih odluka proizlazi da je tuženik kamatne stope mijenjao bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banke, na način da se o promjenama nije pojedinačno pregovaralo, pa je time došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, odnosno korisnika kredita, zbog čega su navedene odredbe nepoštena, odnosno ništeta.

12. Isto tako presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno je da je tuženik od 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštena i ništeta ugovorna odredba u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključivanja i u vrijeme zaključivanja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključivanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupao sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP/03, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZZP i odredbama Zakona o obveznim odnosima. Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i

budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i da njihova poslovna praksa ne bude po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača nepoštena. Iz izreke navedenih presuda, razvidno je da se odnose na ugovore o potrošačkom kreditiranju, dakle i na predmetni Ugovor o kreditu.

13. Ovdje valja još reći da je navedenim presudama pravomoćno utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača - korisnika kredita koristeći nepoštene ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Naime, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, međutim, takva odluka ne isključuje primjenu odredbi Zakona o obveznim odnosima, te tužitelj kao ugovorna strana ima pravo tražiti utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi sukladno odredbi čl. 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., u daljnjem tekstu: ZOO) u svezi odredbe čl. 322. ZOO-a. Ovo tim više što je tuženik u konkretnom slučaju i u predmetu posl. br. P-9911/2021 od 24. svibnja 2024. godine (list 10-20 spisa) osporio da bi sporna ugovorna odredba o valuti bila ništetna.

14. Naime, odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. S tim u vezi valja napomenuti da se pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, na što upućuje i činjenica da je posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) izmijenjen i sadržaj navedene odredbe članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Stoga je ovaj sud vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda.

15. Nadalje, sukladno odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03., u daljnjem tekstu: ZZP) ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

16. Sukladno odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

17. Prema odredbi čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, ("Narodne novine" br. 35/05., - u daljnjem tekstu: ZOO) činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Odredbom čl. 272. ZOO-a određeno je da je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Nadalje, odredbom čl. 270. st. 1. ZOO-a propisano je da je ugovor ništetan kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva.

18. Iz izvedenih dokaza, a uzimajući u obzir citirane zakonske odredbe, proizlazi da su ništetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu kojim su ugovorene nepoštene ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a što je već i utvrđeno pravomoćnom presudom ovog suda osl. br. P-9911/2021 od 24. svibnja 2024. godine (list 10-20 spisa). Naime, ni iz iskaza tužitelja kojeg sud prihvaća kao logičan i uvjerljiv, budući da je u suglasju i drugim izvedenim dokazima, ne proizlazi ništa protivno.

19. Budući da je ovaj sud utvrdio ništetnim odredbu Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, to tužitelj sukladno odredbama čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05 i 41/08 - u daljnjem tekstu: ZOO/91) ima pravo na isplatu razlike između iznosa koji bi platio po osnovi tečaja CHF na dan sklapanja ugovora i iznosa koji je platio tuženiku po osnovi primijenjenog tečaja na dan plaćanja zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa razlike do isplate, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a, budući da se tuženika, koji je sastavio predmetne, djelomično nepoštene odredbe, ne može smatrati poštenim stjecateljem.

20. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Darka Prpića iz Darfin d.o.o. od 11.02.2026. godine (list 179-184 spisa), koji u navedenom nalazu i mišljenju zaključuje da ukupna razlika između anuiteta s osnove valutne klauzule prema obračunu banke po srednjem tečaju kreditora važećem na dan valute u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju kreditora važećem na dan isplate kredita, za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 7.996,82 eur, jer je isti stručan, jasan i argumentiran, tim više što nijedna stranka nije imala primjedbi na matematički izračun vještaka, niti je u tom pravcu stavljala daljnje dokazne prijedloge. Ovdje valja reći da je sud prilikom odlučivanja uzeo u obzir izračun vještaka koji se odnosi samo na preplate izvršene od strane tužitelja (pozitivna razlika) s obzirom na činjenicu da u konkretnom slučaju tuženik nije podnio protutužbu, niti je istaknuo prigovor radi prebijanja, pa stoga tražbina tuženika prema

tužitelju ne postoji niti je vještak utvrdio da ista i postoji. Pritom valja napomenuti da, na taj način (eventualno plaćajući manji iznos za vrijeme pada kamatne stope, kojeg razdoblja očito nije ni bilo), nije došlo do povrede interesa potrošača, niti je time narušena ravnoteža u njihovom ugovornom odnosu, da bi dovela do ništetnosti Ugovora.

21. Kao što je i navedeno, sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Prpića, budući da se po mišljenju suda radi o korektnom i objektivnom nalazu i mišljenju, na koji konačni matematički izračun ni tuženik nije imao prigovora, dok se ostali prigovori odnose na pitanja koja je tuženik isticao i tijekom postupka, a koja su već detaljno obrazložena u ovoj presudi.

22. Na temelju tako izvedenih dokaza utvrđeno je da je tužitelj na temelju ništetnih ugovornih odredbi zbog promjene tečaja valute CHF u utuženom razdoblju preplatio tuženiku po predmetnom Ugovoru o kreditu iznos od 7.996,82 eur te je stoga tuženiku naloženo isti iznos isplatiti tužitelju. Na tako dosuđeni iznos tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa tuženiku, sukladno Tabeli nalaza i mišljenja vještaka, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a.

23. Glede prigovora zastare, valja reći da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu za zaštitu kolektivnih prava (koja tužba je podnesena 4. travnja 2012., kako to proizlazi iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. dostupne na službenim internetskim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a stranke ni ne tvrde drugačije) u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a prekinut tijek zastare, pa je zastara počela teći ispočetka pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. u pogledu ništetnosti valutne klauzule. Kako je pravomoćnom presudom ovog suda posl. br. P-9911/2021 od 24. svibnja 2024. presuđeno u toč. I: "I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe sadržane u čl.2., čl. 3., čl.4., Ugovora o kreditu broj 016-2524/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog 25.11.2005. godine između tužitelja Mateja Modrovčić iz Zagreba, Oboj 9C, OIB: 30226108546 i Hypo Alpe-Adria Bank d.d. kao pravnog prednika tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, solemniziran dana 06. 12. 2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek, Zagreb, Trg Hrvatskih velikana 4, pod poslovnim brojem OU-2851/2005, u dijelu u kojem je određeno da se otplata kredita (glavnica kredita) i otplata anuiteta veže za valutu švicarskog franka (CHF)," dok je u točki II. navedene presude naloženo tuženiku isplatiti ovdje tužitelju sve preplate učinjene tuženiku za period od 31.10.2008. do 31.07.2021. godine, te mu isplatiti i parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate, navedenom tužbom prekinuta je zastara glede isplate, pa je zastara ponovno počela teći tek pravomoćnošću navedene presude 19.09.2024. godine, pa kako je tužba za isplatu u ovom predmetu za utuženo razdoblje podnesena ovom sudu 11.06.2025. godine, jasno je da nije protekao zastarni rok ni od 3 godine, a kamoli opći zastarni rok od 5 godina koji se primjenjuje na ovaj spor jer se radi o stjecanju bez osnove.

24. Nadalje, odredbom čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja

sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu, ali i iz iskaza tužitelja, kojeg sud prihvaća kao logičan i uvjerljiv, utvrđeno da je kredit namijenjen za kupnju stana kojega je tužitelj koristio za osobne potrebe, dok tuženik ne dokazuje nešto suprotno. Naime, tužitelj u svom iskazu navodi da je 2005. godine odlučio kupiti stan u Zagrebu sa svojom suprugom, stan je bio 74 m² i koštao je oko 120.000,00 eura, da je otišao u tada Hypo banku i oni su mu ponudili taj kredit u CHF jer je to bio jedini kredit za koji je ispunjavao uvjete, da mu ništa nisu govorili o mogućnosti rasta tečaja i kamata za CHF, niti ih je išta o tome pitao, a isto tako da mu ništa o tome nije govorio niti javni bilježnik. Kredit je digao za kupnju tog stana koji je koristio za svoje stanovanje i svoje obitelji, a stan nije iznajmljivao, niti ga koristio za neke poslovne svrhe. Prije jedno 5 godina odselio je u Austriju, kredit je podignut na 30 godina, tako da mu je ostalo još za otplaćivati 10 godina. Utužio je razliku između početno ugovorenog tečaja CHF odnosno tu pretplatu za tečaj, pa mu je taj neki iznos dosuđen već pravomoćnom presudom koja je u spisu, a sada traži onu razliku od razdoblja koje je obuhvaćeno tom presudom pa nadalje jer je i nadalje plaćao rate kredita i taj kredit nije ni konvertiran niti isplaćen. Navodim da je letimično pročitao ugovor o kreditu kod javnog bilježnika, jer su mu ga tamo dali na uvid, a napominje da nije imao mogućnosti utjecati na pojedine odredbe ugovora. Tužitelj u iskazu još dodaje da nije bila opcija da može utjecati odnosno mijenjati pojedine odredbe ugovora, da je tada 2005. kada je dizao kredit, radio u Hypo banci na radnom mjestu asistent za primanje naloga klijenata, da to radno mjesto nije imalo veze sa obradom kredita, da ulaganje u investicijski fond, a što je bila jedna od odredaba ugovora o kreditu, im je bilo objašnjeno da će se time smanjiti troškovi kredita, odnosno mjesečna rata. Zaključno navodi da ne zna kome su oni nudili takav kredit. Dakle, i iz iskaza tužitelja jasno proizlazi da je isti potrošač, a sve je to očito već i utvrđeno i pravomoćnom presudom ovog suda posl. br. P-9911/2021 od 24. svibnja 2024. godine.

25. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i priloženom troškovniku tužitelja. Tako je tužitelju priznat trošak sastava tužbe od 11.06.2025. godine od 100 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 4.09.2025. godine 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu dana 28.10.2025. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), za sastav podnesaka od 5.11.2025. godine 25 bodova (Tbr. 8. toč. 4. OT), za sastav podneska od 14.02.2026. godine 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu dana 22.04.2026. godine 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), što ukupno čini 525 bodova, a pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eur ukupno iznosi 1.050,00 eur. Kada se ovom iznosu doda trošak predujma za nužno financijsko vještačenje od 300,00 eur, dobije se iznos od 1.350,00 eur, a koliko je i dosuđeno tužitelju pod točkom II. izreke presude.

26. Na tako dosuđen parnični trošak tužitelju je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

27. Budući je tuženik u cijelosti izgubio ovaj spor, temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a odbijen je i njegov zahtjev za naknadu parničnog troška.

28. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 26. svibnja 2026. godine

Sudac:
Goran Goluža

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, pismeno u četiri istovjetna primjerka.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćnik

Broj zapisa: **9-30888-964f4**

Kontrolni broj: **06eb2-1d2aa-d0f22**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.